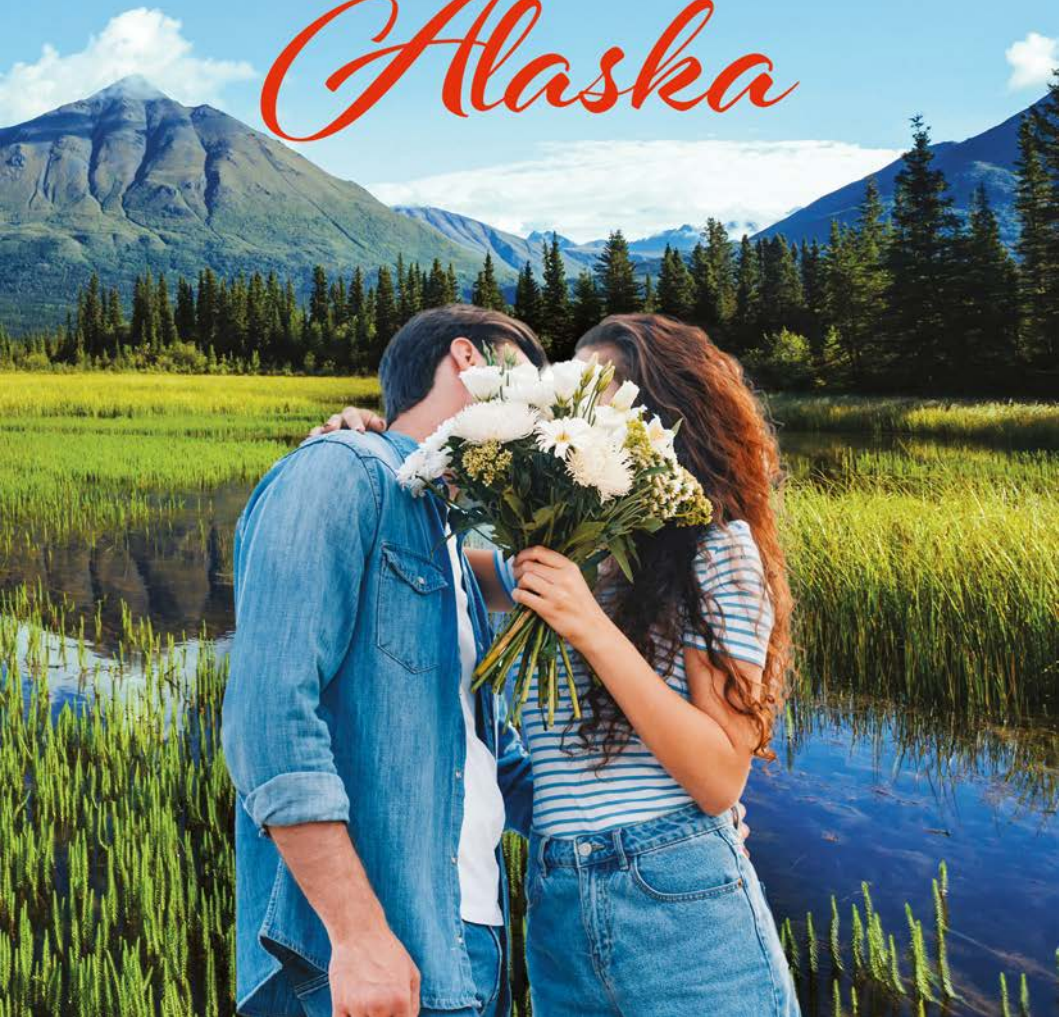

JENNIFER SNOW

*Kallis kodu
Alaska*

Originaali tiitel:
Jennifer Snow
Sweet Home Alaska
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või juba lahkunud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Jennifer Snow
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R05428523
ISBN 978-9949-87-088-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Wendyle –
sinu igapäevane jõud ja julgus inspireerivad
mind ikka veel!*

PROLOOG

SKYLAR TÕMBAS VIIMAST korda kopsud meeleheitlikult õhku täis, enne kui tema keha Vaikse ookeani põhjaosa tormistesse lainetesse langes. Kolme meetri kõrguselt paadist kukkudes läbis tema keha valuhoo, kuid jääkülma vesi muutis selle sekunditega tuimaks. Ta vajus tumedast veepinnast allpool aina sügavamale ja sügavamale ning teda ümbritsesid ülespoole kerkivad mullid, kui šokk ja paanika väärtusliku õhu tema kopsudest välja surusid. Tema kohal hõljuvad jäätükid takistasid otseteed pinnale. Mida sügavamale ta vajus, seda kaugemale need temast jäid.

Kui sügavale põhja vesi teda veab?

Ümberringi kobrutas vesi, kui armutud lained teda siia-sinna loopisid. Tema kopsud olid hinge kinni hoidmisest valusad ja jäsemed püüdsid hoovusele vastu võidelda. Silmad pärani, uuris ta end ümbritsevat vett, kuid ei näinud mitte midagi peale kiivri küljes oleva lambi ahta valgusvihi.

Mingi tume vari ujus ähmase valgusvihi eest läbi ja naise süda hakkas kiiremini lööma, kui tema langemine üha aeglustus, seejärel peatus ja ta alustas piinarikast pinnaletõusu. Ta liigutas käsi ja jalgu nii kiiresti, kui teda halvavas jääkülmas vees võimalik, ning vaatas ülespoole, püüdes pinnale jõuda.

Peaasi oli ellu jääda. Ta pidi rahulikuks jääma ja keskenduma.

Miski puudutas teda tugevalt ja jõuliselt, kuid selle asemel, et tema tõusu takistada, see hoopis kiirendas seda. Ta vaatas enda ümber ringi, kuid ei näinud algul midagi. Siis silmas ta veel teist varju... ja tundis uut jõudu, mis teda nagu ülespoole lükkas.

Sealena.

Hirmu asemel haaras teda kummaline rahu, kui ta aina kiiremini valguskiire kannul veepinna poole kerkis. Nüüd nägi ta juba laeva ja viimaste meeleheitlike käeliigutustega kerkis tema pea läbi lainete veepinnale. Ta hingas sügavalt sisse ja võitles pinnalpüsimise nimel armutute lainetega, mis tahtsid teda uuesti vee alla vajutada. Tema jäsemed olid ähvardava alajahtumise tõttu valusad. Tuul ja tuiskav lumi halvendasid nähtavust, kui ta abi otsides palavikuliselt enda ümber ringi vaatas, kuid halva nähtavuse tõttu ei märganud teda keegi.

Skyлар jäi ihuüksi jääkülma Vaikse ookeani lainetesse õõtsuma.

ESIMENE PEATÜKK

Kolm päeva varem...

ÖELDAKSE, ET KOJU tagasi pöördudes pole miski enam endine. Oleks see vaid nii.

Kohe kui Skylar Beaumont möödus Port Serenity ussikuninganna Sealenaga linnasildist, tundis ta, kuidas ootuste koorem tema õlule laskus.

Kas ta saab tõesti sellega hakkama?

Tema süda oli hakanud taguma juba samal hetkel, kui ta Alaskal lennukist väljus, ja üle kolmesaja kilomeetri pikkuse sõidu jooksul kodulinna suutis ta vaevu oma ebakindlust ohjeldada.

Tahavaatepeeglis nägi ta enda peegelpilti rannavalve vormiriie-tuses, mille kättevõitmisel polnud ta kunagi kahelnud. Juba kolmandat põlve rannavalvajana oli Skylar veetnud terve oma elu mere ääres. Teda lummasid selle saladused ning hämmastas selle vastuoluline, ühtaegu nii ohu- kui ka rahutunne. Ta oli alati teadnud, et astub oma isa ja vanaisa jälgedes. Ta polnud lihtsalt tahtnud, et need legendaarsed jäljed tooksid ta tagasi tema kodulinna käänulistele kallastele.

Tema siia töölemääramine tähendas seda, et kõigi arvates oli ta jõudnud nii kiiresti nii kaugemale ainult oma perekonnanime tõttu...

et tema isa või vanaisa olid tema ebatavaliselt kiiret karjääri kuidagi mõjutanud. Miski ei saanud tõest kaugemal olla. Ta oli neli aastat akadeemias kõvasti vaeva näinud, töötades rohkem kui keegi teine, pühendades sellele lisa-aega ja paistes oma kursusel silma. Seejärel oli ta töötanud kaks aastat idarannikul kaatri North Star kogenud meeskonnas, et täita nõuded kaptenieksamite sooritamiseks, ja ta oli selle suurepäraselt ära teinud.

Kuid võib-olla oli tema perekonnanimi aidanud tal tihedas konkurentsias akadeemiasse sisse saada...

Ei. Ta ajas õlad sirgu ja pigistas kahtlustega võideldes tugevamini rooliratast. Ta oli pääsenud tiheda konkurentsiga programmi ainult oma tunnistuste, soovituskirjade (mida ei kirjutanud tema perekonnanimega isikud) ja omaenda sooviavalduskirja alusel. Ta oli selle koha auga ära teeninud.

Sellelgepooldest olid ootused tema suhtes kõrged ja ta pidi end tõestama.

Praegu aga oli ta siin ja kuni selle ajani, kui ta saab paluda üleviimist või teise kohta määramist, kavatses ta sellest maksimumi võtta.

Ta keeras maanteelt ära ja sõitis mööda peatänavat läbi kesklinna. Kell oli veidi üheksa läbi ja kauplused avasid oma ukсед. Turismihooaeg polnud küll ametlikult alanud, kuid lähinädalatel, kui hiliskevadine ilm pehmeneb, kasvab linnaelanike arv külaliste näol plahvatuslikult peaaegu kolmekordseks. Suveks on kõik kohalikud võõrastemajad rahvast täis ja restoranide õuealadelt kostab pidevalt naeru ja valju muusikat. Sadam ja rand muutuvad perede, kalameeste ning veesportihuviliste meeliskohtadeks.

Skyлар uuris sõidu ajal tuttavat ümbrust. Ta oli terve oma elu Port Serenitys elanud. Lapsepõlves oli talle siin meeldinud, eriti turismihooajal. Ta igatses selle sagina ja kõigi linna tulvavate külaliste põnevil nägude järele, kes tahtsid oma silmaga Sealenat näha. Meremaonägemine oli tõepoolest haruldane juhus, kuigi mitte päris võimatu, kui uskuda vanu meremehi, kes olid valmis rääkima oma lugusid kõigile, kes vähegi kuulata tahtsid, julgustades turiste maksma ennekuulmatuid summasid, et teda ise merele otsima minna. Oli

tore näha inimeste nägudel taas põnevust, kui turistid esimest korda Port Serenitysse saabusid.

Kahjuks tundus see põnevus aastatega tuhmuvat, kui Skylar oli teada saanud, mida see populaarsus oli linnale maksma läinud. Kui ta oli taibanud, et tegelikult kuulus Port Serenity ainult ühele perekonnale: Wakefieldidele. Nende nimi ilutses peaaegu igal peatänava ääres asuval majal. Wakefieldi apteek, Wakefieldi toidupood, Wakefieldi matka- ja kalastustarbed... Rikkad Wakefieldid olid linna uuendanud ja selle käigus peaaegu kogu linna omanikeks saanud. Polnud mingi saladus, et linnapea konsulteeris kõigi suuremate küsimuste puhul perekonna patriarhi Brian Wakefieldiga.

Keegi ei olnud selle vastu. Kõik hindasid Wakefieldi ettevõtete pakutud kindlustunnet, kui kalatööstusega oli olnud raske peresid ära toita. Turistide tulek andis kõigile kohalikele võimaluse elatist teenida. Nagu tema nõole Carlyle, kes pidas raamatukauplust ja kohalikku muuseumi. Restoranid, võõrastemajad, kohvikud ja suveniiripoed kasutasid merenõia populaarsust ning kujutisi ära, teenides turismihooajal piisavalt hästi, et terve aasta ära elada. Wakefielde oli selles raske süüdistada.

Kui sa just Beaumont ei olnud.

Skylari enda perekonnaliikmed olid põlvkondade kaupa olnud riigiteenistujad, kes kaitsesid armastatud kogukonda. Tema vanaavanaisa Castor Beaumont oli olnud politseinik. Räägiti, et just tema vastutas oma kunagise lapsepõlvesõbra Earl Wakefieldi arreteerimise eest. Mees oli Port Serenity kaudu salakauba Alaskale vedamise eest kinni istunud, linn oli kaheks lõhestunud ja Wakefieldide ning Beaumontide vaheline peretüli oma alguse saanud.

Väikelinnades oldi pika vihaga.

Kui ta Main Streetilt tänava lõpus ära pööras ja meri nähtavale ilmus, tundis ta rinnus pitsitust. Tal oli tunne, nagu oleks aeg tema linnast lahkudes peatunud. Tema ees avanev vaade oli kummaliselt tuttav. Üks isa ja tütar seisis veepiiril ning viskasid lutsu. Üks vanem naine istus grafitiga kaetud betoonpingil, mõtlik ilme näol, silmitsedes laineid ja silmapiiri kohale kerkivat päikest. Üks noorpaar

jalutas käsikäes mööda puidust muuli, koerakutsikas, kepp hammaste vahel, nende ees. Kaugemal, väikese ranna liivasemas osas, harrastas rühm pensionäre päikesetõusu joogat ja mitu õngitsejat nautisid oma hommikuõlut, lastes õngedel kaldaäärses vees oma tööd teha.

Teisel pool Marina Wayd asusid laudadega kinnilöödud rannakioskid, mis kuumematel suvekuudel lahti tehti, et müüa jäätist, suupisteid, ujumisriideid ja ülehinnatud Sealena-teemalisi suveniire. Nende hulgas oli üks väike hütt, mis reklaamis vaalavaatlusreise, linnusaare ekskursioone ja talvel retki jääväljadele.

Eemal oli väike mereelustiku kaitseala uurimisjaam ja sellest veel kaugemal kõrgel künkal majakas. Allpool ääristasid rannajoont purjekad ja mootorpaadid.

Kõik see nägi välja täpselt nii nagu tema lahkumise päeval.

Kuigi ta pulss jahisadamale ja silmatorkamatule rannavalvehoonele lähenedes kiirenes, paisus ta süda uhkusest seal seisvat Starlighti nähes. Oma kiilukujulise võõri, ruumika kere ja üleni alumiiniumist konstruktsiooniga, oli 14-meetrine päästekaater mõeldud kiiruse ja stabiilsuse tagamiseks erinevates ilmastikutingimustes. Kaks veejuga tekitavat diiselmootorit välistasid propellerite kasutamise vajaduse laeva põhja all, muutes selle kasutamise turvalisemaks ülesannete puhul, kus tuli päästa vettekukkunud inimesi. Tänu püstivusele, mis oli abiks tormisel merel ümbermineku vältimisel, oli sellel suurem kiirus ja manööverdamisvõime kui vaneematel alustel. Laev oli ainus asi, mida ta täielikult usaldas, ja tema hakkab vastutama selle ja aluse viieliikmelise meeskonna eest.

Meeskonnaga oli asi raskem. Ta oli otsustanud, et võidab nende usalduse ja austuse. Ta tahtis tõestada, et on üks nende seast, kuid hoida samal ajal ka professionaalset distantssi. Tema isa ja vanaisa jätsid mulje, nagu oleks see väga kerge, aga ta teadis, et tema suurim väljakutse oli juhtida tuttavatest nägudest koosnevat meeskonda. Inimesi, kellega koos ta oli üles kasvanud, kes mäletasid teda väikese tüdrukuna istumas roolikambris kaptenitoolil, peas isa kaptenimüts, mis oli lapsele liiga suur.

Kas nüüd on see talle paras?

Rendiautoga mööda käänulist teed sõites ja jahisadamas seisvat Wakefieldi perekonnale kuuluvat tuttavat jahti nähes hakkas ta süda kiiremini lööma. See viieteistmeetrine laev oli alati olnud jahisadama uhkus ja oli seda isegi nüüd, kui see oli juba üle kolmekümne aasta vana. Selle omanik Kurt Wakefield oli kakskümmend viis aastat jahil elanud.

Kurt oli aasta tagasi surnud. Skylar silmitses laeva läbi tuuleklaasi. Kas keegi oli selle ära ostnud? Laeva välisküljele olid lisatud suured pörkepadjandid ja tekil paistsid pukseerimisköied. Ta kortsutas kulmu. Kas see oli muudetud mingit sorti päästelaevaks?